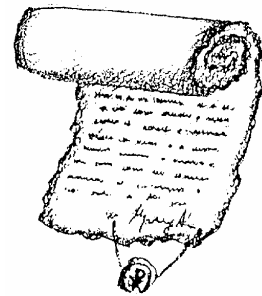

Hírlevél

A NAGYTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

2002. október 06. Templomszentelés ünnepén

X. évfolyam 5. szám

Reményik Sándor:

Templom és iskola

Ti nem akartok semmi rosszat,
Isten a tanútok reá.
De nincsen, aki köztetek
E szent harcot ne állaná.
Ehhez Isten mindannyitoknak
Vitathatatlan jogot ad:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

E templom s iskola között
Futkostam én is egykoron,
S hűtöttem a templom falán
Kigyulladt gyermek-homlokomb.
Azóta hányszor éltem át ott
Lelkem zsenge tavasz-korát!
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

Kicsi fehér templomotokba
Most minden erők tömörülnek.
Kicsi fehér templom-padokba
A holtak is mellétek ülnek,
A nagyapáink, nagyanyáink,
Szemükbe biztatás vagy vád:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

Ti megbecsültök minden rendet,
Melyen a béke alapul.
De ne halljátok soha többé
Isten igéjét magyarul?!
S gyermeketek az iskolában
Ne hallja szülője szavát?!
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

A koldusnak, a páriának,
A jöttmentnek is van joga
Istenéhez apái módján
És nyelvén fohászzkodnia.
Csak nektek ajánlgatják templomul
Az útszélét s az égbolt sátorát?
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

Oktober, történelmi hónapunk. Két nagy harcunkra emlékezünk. Egyiknek keserű végére, a másiknak kirobbanására. Hihetetlen, de kicsiny országunk mindkétszer nagyhatalom ellen, ezért kilátástalanul lázadt. Súlyos vereségek következtek, de lelkünkben igazgyöngyök születtek:

Faludy Marika falújságáról másoltuk le valamikor az egyik 1849-es áldozat bukásban is felemelő gondolatát: „... **mit Istennek megfejthetetlen végzése reánk fog mérni, túrni fogjuk férfias elszántsággal s az öntudat azon boldogító reményében, hogy az igaz ügy örök-re veszve nem lehet.**”

Kerületünk központjába a forradalom után 45 évvel sikerült emlékművet állítani. Talán az ötvenhatosok között az országban a legszebb. A polgármesternek ehhez csodákat kellett „szerveznie”. Az egyik: Az önkormányzati képviselő-testület SZDSZ-MIÉP közös előterjesztésre fogadta el az emlékmű létesítését!

Árvíz 2002.

Templombúcsunk estéjén járt Tétényben a hangszórós autó, amely Duna-, valamint Horgásztelep kiürítését tudatta a lakossággal. A rendkívüli esőzések miatt az eddig mért legnagyobb magasságra áradt Budapestnél (augusztusban) a Duna. A veszély által érintettek, civil önkéntesek, fiatalok és öregek, no és katonák lapátolták a homokot, töltötték, rakták a homokzsákokat, sáncolták körül házukat, garázslejárójukat, magasították a gátakat a veszélyeztetett területen.

Az ott lakók többsége rokonokhoz, ismerősökhöz hurcolkodott, mentve magával bútorát, mélyhűtőjét, amit tudott. De

voltak, akik a Kempelen gimnáziumban vészték át a kritikus hetet. Szerencsére, amilyen gyorsan jött, úgy ment is az ár, a gyenge gát nem ázott át, így állta a hatalmas víz nyomását. Csak a buzgárok okoztak kárt Duna telepen.

Nemcsak ennél a – Barossi plébániához tartozó – területnél, de Tétény mélyen fekvő részénél is magasabbra nőtt a vízszint! Szerencsére minket véd a gátként is funkcionáló 6-os út.

A vízben sok szép példája született a szolidaritásnak, segítőkészségnek, áldozatvállalásnak. De akadtak furcsa dolgok is: A mostanában nagyon erőszakos politika „begyűrűzött” a természeti ka-

A TARTALOMBÓL:

Olvasói levél.....	2.	oldal
A népművészet fellegvárában jártunk.....	2.	oldal
Kárpátalján jártunk.....	3.	oldal
Nagyboldogasszony napi búcsú.....	3.	oldal
HittanHázról röviden.....	3.	oldal
Piroska és Farkas.....	4.	oldal
Krónika.....	4.	oldal
Naptár.....	4.	oldal

tasztrófa híreibe is; akadt híradás, mely szerint a kerületi önkormányzat nem kívánja megvédeni a Budapesten legnagyobb mérvű kitelepítést igénylő Duna-telepet. Volt egy időszak, amikor a munkákat helyszínen irányító polgármester minden homokot a gátakhoz vezényelt. Ekkor egy hölgy, aki a házát további homokzsákokkal védte volna, pánikba esett és azt nyilatkozta a TV híradónak, hogy az önkormányzat semmit nem segít a lakosságunk. Két hét múlva a hölgy édesanyja telefonált a polgármesteri hivatalba, hogy segítsenek valamit csinálni a telkükön lévő rengeteg homokzsákkal. Szerencsénkre ritka esemény felénk az árvíz, de nem ismeretlen. 1941-ben alulról, Érd irányából tört Tétényre a jeges ár. Egyházközségünk egyik krónikása, Radechky János bácsi őriz olyan fényképeket, amelyen a víz elvonulása után maradt hatalmas jégcsiklák láthatók, sőt a fán fennszorult jégtömb alatt egy ember állodgál. Van a templom falán egy „Vízrajzi magasságjegy 1893” feliratú tábla. Többek szerint ez a hihetetlen magasság az egykori árvíz szintjét jelöli. Az viszont biztos, mert feljegyezték, hogy az 1838-as jeges ár 17 házat lerombolt, 87-et súlyosan megrongált Tétényben.

Tisztelt Hírlevél Szerkesztőse!

Köszönöm a híreket, amik az egyházközségben történnek, és a Hírlevél hozza tudomásomra. Köszönöm Piroska és Farakas meséjét, mert hisz nem csak gyerekeknek íródnak, felnőttek is tanulhatnak belőle. Talán összegezni is lehetne egy kis könyv megjelenésével.

Köszönetet szeretnék mondani a mise végén néha a pár perces orgona játéknak is. Nagyon szeretem.

Mellékelek egy verset, az én Miatyánkom címmel, ismeretlen szerző műve, - találtam. De néha vigaszt nyújt olvasása, s az utóhang megnyugtat.

És végül örömmel látom a mise végén a templom előtt, hogy nem mindenkinek sietős az útja, tud időt szánni, hogy elbeszélgesse egy pár jó szó erejéig. Úgy látom Balázs atya is megtesz mindent, hogy a fiatal családokat vonzza, egyre több fiatal családapát és anyát látok a miséken, akik vezetik kicsinyeiket az oltár elé. Isten áldása kísérelje őket egy életen át.

További eredményes munkát kívánok a szerkesztőknek.

Üdvözlettel: Horváth Gizella

Az én Miatyánkom

Mikor a szíved már csordultig van tele,
Mikor nem csöngtet rád hétszámra senki se,
Mikor sötét felhő borul életedre
Mikor kiket szeretsz, nem jutsz az eszükbe,
Ó lélek ne csüggedj, és ne pusztulj bele!
Nézz fel a magasba, tele hit reménnyel
S főhászkodj: Miatyánk, ki vagy a mennyekben.

Mikor a magányod ijesztőn rád szakad,
Mikor kérdésre választ a csend nem ad,
Mikor körülvesz a durva szók özöne,
Átkozódik a rossz, - arra van Istene....
Ó, lélek ne csüggedj! Ne roppanjál bele!
Nézz fel a magasba, és valld meg a hited.
Uram! Szenteltessék meg a Te Szent Neved!

Mikor mindenfelől forrong a nagy világ,
Mikor elnyomásban szenved az igazság,
Mikor falszabradul a pokol a földre,
Népek homlokára Káin bélyeg sütve,
Ó lélek ne csüggedj! Ne törődjék bele!
Nézz fel a magasba, hol örök fény ragyog,
Őt kérd, Uram, jöjjön el a Te országod!

Mikor belésszajdul a rideg valóság,
Mikor életednek nem látod már hasznát,
Mikor magad kínlódsz, láztól meggyötörve,
Bajban nincsen barát, ki veled törődne...!
Ó lélek ne csüggedj! Ne keseredj bele!
Gondolj Teremtődre, - Hajtsd meg homlokod!
S mondd: Uram! Legyen meg a Te akaratod!

Mikor a kis ember fillérekben számol,
Mikor a drágaság idegekben táncol,
Amikor a gazdag milliót költ, hogy éljen,
És millió szegény a ninestől hal éhen...
Ó lélek ne csüggedj! Ne egyezzel bele!
Tekints Teremtődre, - tedd össze két kezed,
Uram! - add meg mindennapi kenyerünket!

Mikor az életbe lassan belefáradsz,
Mikor hited gyöngye, sőt ellene támadsz,
Imádsághoz nincsen se kedved, se erőd,
A fájdalom lázít, csakhogy tagadd meg Őt.
Ó lélek ne csüggedj! Ne egyezzel bele!
Nézz fel a magasba, s hívjad Istenedet:
Uram! - segíts és bocsásd meg vétkeimet!

Mikor abban bíztál, hogy téged becsülnek,
Munkád elismerik, lakást is szereznek,
Egészséged árán hajszoltad magadat,
Később rádöbbenél, hogy jól kihasználta.
Ó lélek ne csüggedj! Ne essél kétségbe!
Tekints fel az égre, ajánld Teremtődnek:
Uram! - megbocsátok az ellenem vétőknek.

Midőn nagyhatalmak békéről tárgyalnak,
Kegyetlen vandálok rombolnak, gyilkolnak.
Mikor az ártatlant halálra kínozzák....
Miért kell ezt túrnöd: Istenünk, Mi Atyánk!
Ó ember, engesztelj, hogy ne pusztulj bele!
Nézzél a magasba, s imádd könyörögve,
Ha Isten kísértő sátán támad, tombol:
Uram! Ments meg kísértésben a Gonosztól!

Ámen

Utóhang:
Meggzólalt a Mester, parancsolt keményen.
Távozz Sátán! Szűnj vihar! Békesség legyen!
Miért félték ti balgák, kicsiny hitűek?
Bízatok Én bennem, megígértem nektek:
Pokol hatalmai rajtam erőt nem vesznek...!
Hűséges kis nyájam, jó Pásztorod vagyok,
S a végső időkiég veletek maradok!

Ámen

A népművészet fellegvárában jártunk

Plébániánk idei őszi kirándulása Matyóföldre indult 2002. szeptember 10-én a korai órákban. Érdemes volt korán indulnunk, így volt időnk útközben megállni Máriabesnyőn, ahol szeretettel várt bennünket egy kapucinus atya és ismertette a templom és a csodatevő Mária szobor történetét. Rövid pihenő után folytattuk utunkat Mezőkövesdre.

Mezőkövesden a Szent László templomban, mely a város egyetlen műemléke, Gábor atya és Balázs atya vezetésével szentmisén vettünk részt. A Szent László templom a XV. században épült gótikus stílusban, majd többször átépítették. A templomhoz tartozó plébánia is műemlék a XV. századból, a napóleoni időkben itt őrizték a magyar koronát.

Mezőkövesd nagyon gazdag látnivalókban, ugyanis a Matyóföld központja. Megtekintettük a Matyó házat, és a Matyó múzeumot.

Közös ebédelésünk jó hangulatban zajlott le, mely után folytattuk a városnézést. Nagy élmény volt a népművészet igazi mesterének Kis Jankó Bori házának megtekintése. Csodálatos volt eredeti közegben látni a matyó életformát.

Útban hazafelé rövid kitérővel érkezünk Feldebrőre, mely a híres borvidék névadója. Itt található a XI. században az Aba nemzetség építette Szent Márton plébánia templom. A templom háromhajós, bizánci kereszt alaprajzú és altemplom is tartozik hozzá. Építészeti ritkaság, melyhez hasonló sem Európában, sem a keleti kereszténység területén nem található.

Kellemes fáradtsággal és azzal a jó érzéssel érkezünk haza, hogy sok szép élménnyel gazdagodtunk.

Bangáné Irénke

Kárpátalján jártunk (2002.09.19 – 22)

Csütörtök hajnalban indultunk. Mi fiatalok a busz hátsó felébe tömörültünk, így az ismerkedés is könnyebb volt. A három 'ismeretlennel' hamar összekovácsolódtunk, a harmadik nap már ránk is kellett szólni.

Az odafelé vezető út egészen zökkenőmentesen sikeredett, hála az anyaországban elmondott rózsafüzérnek. Amikor Beregszászba értünk, még nem tűnt fel semmi különös a cirill betűs feliratokon kívül. Aztán megjelent a helyi buszjárat, előttünk pedig az egyik taxis épp legújabb Ladáját mutogatta a másik érdeklődő sofőrnek. Innentől egy egészen más világot láttunk. Megrohamoztak a koldusgyerekek, akik félték a rendőröktől. És az egyetlen Magyar Múzeumon is látszott, hogy szükségük lenne még erre-arrá.

Voltak felnőttek, akiket először meglepett egy csapat fekete, szakadt ruhás leányzó, de aztán számukra is kiderült, hogy ez is egy stílus. Persze nem mondhatjuk, hogy ott minden ilyen egyszerű. A házakra és az emberekre is ráférne egy kis pénz. Este, amikor végre 'hazaértünk' (Karácsfalva és Tiszaújhely), meleg vacsora és a hideg hálószoba várt minket.

Este lett és reggel: a második nap Aknaszlatinára mentünk, ahol az első 'percek' mindenkinek másért tetszettek. Aztán a sóbányában nagy szemekkel bámultunk a liftnek nevezett, enyhén félelmetes alkotmányra. Azért nem volt olyan rossz 380 m-t 'zuhanni' sötétben. Lent a többség mezítláb menetelt a vezető után. Láttunk mindenféle természetes 'barlangrajzokat' és egy ökumenikus kápolnát is. A szerencsés 'földet érés' után a morcos bányászoktól még sóvirágokat is vehettünk. Aztán rövid sétát tettünk az enyhén omlásveszélyes területen, hogy meglátogassuk a sós tavakat. Mindenki meglepődött, amikor kiderült, hogy a helyi magyar óvodában meleg étellel várnak minket. Itt is elkelve a segítség. Visszafelé meghódítottuk Huszt várát. A hely szellemét megidéző, Eszter elszavalta Kölcey Huszt című versét. Nagyszólósón megnéztük a visszaadott ferences kápolnát, ami korábban a helyi kommunista múzeumnak adott otthont, igen lepusztult volt. A ferences misszió eredményeiről is hallhattunk.

Este lett és reggel, a harmadik nap. Felsétáltunk az egyetlen rendbe rakott műemlékhez, a munkácsi várhoz. A kedvünkért még a magyar feliratos Petőfi-szobát is kinyitották. A tetőtéri állatkiállításon egy kétfejű boci is négy szemmel bámult ránk. Legalább ötvenszer átmentünk Latorcán, mire feljutottunk a Vereckei-hágóra, itt elénekeltük a Szózatot és a Himnuszt. Szegény sofőr bácsi igen megküzdött a szerpentinekkel. Aztán a gyerekek és gyermeklelkűek nagy öröme megálltunk egy lengőhídnál. A következő megállásnál - Szolyván - a sztálinizmus magyar áldozataiért mondtunk el egy közös imát az emlékparkban. Aznap is volt meglepetés, mert a beregszászi cserkész házban terülj-terülj asztalka várt minket. Némi pingpongozás, 'fésülködés, bajuszgigazítás' és a helyi vezetővel való beszélgetés után, hazamentünk.

Este lett és reggel, a búcsú napja. Délelőtt mindenki a vendéglátó családjával ment el a görög katolikus liturgiára. Másfél órát végigénekelünk, István atya igen jól prédikált. Csoportunk újraegyesítése ürügyén megnéztük az épülő Karácsfalvi Görög Katolikus Gimnáziumot. Befejezéséhez a mi segítségünket is kérték. Tiszaújhelyen kivételesen, tervezett ebédet kaptunk. A hazavezető utat is megtaláltuk, a sikeres határátkelés és a vicceskedő finác olyan jó kedvre derített minket, hogy hazáig az egész busz énekel. A meghallott párbeszéd:

magyar vámos: Sofőr, nyissa ki a csomagtartót! Merre jártak?

sofőr: Munkács, Nagyszőlős, errefelé.

m. vámos: Visznek-e valamit?

sofőr: Á... Ezek olyan izé, olyan templomjárások.

m. vámos: (legyint) Ja, akkor mehetnek.

K.D.G.Zs.A

HittanHázról Röviden (HHR)

Szeptember egy lágy fuvalatú estéjén rövid brainstorming helyszínre volt a plébánia a hittanház ügyében, amikor meghatároztunk néhány irányelvet a jövővel kapcsolatban. Ennek eredményét szeretnénk ezen első cikkünkben megosztani templomunk családjának tagjaival. A későbbiekben a rovat a Pusztasándor terem programjait ismerteti, mintegy emlék-, és jövőképként.

A tervezés során a kiszámíthatóság, a tervezhetőség lebegett szemünk előtt. Meghatározó szerepet töltött be a terem hittanházi mivolta, szombat délelőttönként gyerekzsivajjal telik meg a ház. Másfelől a már megszokott programok egy része új helyszínt kap, így a továbbiakban a filmklub és az adventi koszorúkészítés is átköltözik.

A ház közösségteremtő céllal épült, ez új programok szervezését rója az egyházközségre. Hollai Antal atya nagyszerű előadása ennek első epizódja volt. A pingpongedzések és –bajnokság követi ezt az eseményt.

A továbbiakban havi egy aktív meglepetés-rendezvény, mely többnyire kézműves-foglalkozás, és egy inkább az agyat megmozgató előadás, illetve kiállítás szervezését, lebonyolítását tűztük ki célul. Ezek időpontjai a miséken és a hirdetőtáblán lesznek hozzáférhetőek, illetve ezen rovat keretében.

Egyházközségünk tagjaitól már rengeteg ötletet, s segítséget kaptunk, s nagyon szeretnénk, ha ez a jövőben is így maradna. Egyben türelmüket is kérjük a kiállítóként, foglalkozásvezetőként jelentkezetteknek, mindenkire sor kerül, de hosszú távra, az állandó érdeklődés fenntartását szem előtt tartva terveztünk.

Ifj. Botos István

Nagyboldogasszony napi búcsú

Templomunk búcsúmiséjét dr. Erdő Péter székesfehérvári segédpüspök, a Pázmány Péter Egyetem rektora mutatta be, koncelebrált Hegyi Balázs plébános, Erdős Attila diakónus. Erre az alkalomra elkészült és sikeresen bemutatkozott a templom új hangosítása.

A szentmise után Hittan és közösségi házunkat is felszentelte Erdő Péter. A szentelésen és az azt követő, nyitott kapus agapén nagy számban vettek részt az egyházközség hívei és vendégeink. Velünk ünnepeltek és örültek: **Erdő Péter** segédpüspök, rektor, valamint „szomszédaink”, az esperesi kerület papjai: **Hollai Antal** albertfalvi plébános, **Verbényi István** albertfalvi nyugalmazott plébános, **Erdős Attila** albertfalvi diakónus, **Szenderffy Ferenc** kelenvölgyi (nyugalmazott budafoki) plébános, **Cseh László** Budafok új plébánosa, **Varga Zsolt** Budafok felsővárosi plébános, **Udvarnoki László** budatétényi plébános, **Verőczei Gábor** esperes plébános.

Nem vehetett részt az ünneplésben elfoglaltsága miatt **Marczis Ferenc** nyugalmazott plébánosunk, **Füzes Ádám** albertfalvi káplán, valamint az árvízi védekezés Duna telepi előkészítése miatt **Szabolcs Attila** polgármester.

PIROSKA ÉS FARKAS

piszzenés nélkül hallgattak, mert nagymama mesélt:

„- Az emeleti sarokszoza ablakában egy férfi és egy nő állt s mozdulatlanul nézték a lent szelíden himbálózó fűzfákat és a széles ártéren túl fel-felcsillanó Dunát.

- Egyszer csak az asszony vidám hangja törte meg a csendet. Úgy örülök, hogy jól sikerült tegnap a bál. Antal bátyád avató beszéde és jókívánságai, azt hiszem, őszinte szívből jöttek, s a nyitó tánc alatt sem csak udvariasságból dicsérte a kastélyt, meg a borainkat. Pedig ő még Bécsben az Udvarba is bejáratos!

- Én is így vélem, - szólt megfontoltan, lassan a férfi. Aztán megelevenedett és mosolyogva a feleségéhez fordult:

- Hát persze! Ezek a rajnai szőlőművesek, akiket apád urad hozott, értik a dolgukat. Az építőmestereket meg ő maga, a nagy Grassalkovich ajánlotta. Bizony, amikor Katalin grófnő kitagadott téged, nem gondoltam, hogy valaha ekkora kastélyt fogunk építeni – mondta elégedetten és karon fogva feleségét átsétáltak pár szobán, ki, a már árnyékos teraszra.

- Ó, az én vasakarató anyám! Hogyne lett volna felháborodva, mikor tizenhárom évesen feleségül mentem egy ismeretlen Rudnyánszkyhoz. Hozzad kedvesem, - nézett fel mosolyogva a férfire. - De hála Isten, megenyhült irántunk, amikor közeledni érezte a halálát.

A férfi rátámaszkodott a faragott kőkorlátra, úgy folytatta: Milyen uraság az, akinek a kastélyát nem ékesíti park! Ott feltöltjük az árteret, - emelte máris széles mozdulatra a kezét, - ide le, a főbejárat elé pedig kertet csinálunk francia módra. És a kerthez illően kell egy új, szép kapu is. És még egy, még egy - mondta most már kicsit fékezve szárnyaló fantáziáját - a kapu és a magtár közé állítsunk egy nagy szobrot! - Aztán megnyugodva fordult asszonyához: - Nem volt szép Katalin grófnőtől, hogy nem akart engem elfogadni, de Isten látja lelkemet, már nem haragszom rá. Övék volt valamikor a falu, a sok szőlő, itt körben minden. Hej, de nehezen engedte el a török is! Sok fáradozásába került apád uradnak, míg a pusztaságban, a romokon új életet indított. Tudod mit, legyen ott a szobor fölött egy kőpavilon, s tegyük rá emlékül a Daróczy meg a Száraz címet!

- Julianna hozzábújt Józsefhez, szelíden megszorította ura karját. Nekem is van ám kívánságom! Apám kastélyát gyönyörűen modernizáltad, nem kellene talán ezt a kápolnát is megszüpíteni? Mutatott a kerítés melletti kis építményre.

- De nem ám! - nevetett a gróf.

- Amiért neked mostanában minden sikerül, vigyázz ne haragítsd magadra a Jóistent! - sütötte le a szeméit Julianna.

- Nekem is szolgálnak, én meg az égiek szolgálja vagyok, tudom én azt. - nézett rá vidáman József. - Kicsi ez a kápolna, új kell! Én is hoztam jobbágyokat a gazdasághoz, meg itt vannak az építkezés kézművesei. A fráter mindig mondja, ha szerét ejtheti, hogy a férfiak már a kápolna közelébe se férnek. Milyen példát látnak a fiatalok? Csak az új ház, meg az új divatok! A sok háborúzás, járvány után érthető – dohogja - de neki már sok ez a nagy anyagiasság. Új életet kezdeni csak Istennel lehet! És ebben igaza van.

- Hát, ha kicsi ez a kápolna és sok az ember, építsünk egy nagyobbat a faluban. - javasolta Júlia.

- Nem kápolna kell ide, nem a mának építkezünk. Az ükunokák is használhassák! A pogány török végre elment, sokasodni, gyarapodni fogunk! Nézzük meg az elomlott ősi falak helyét a torony mellett, az bizonyára elég tágas lenne – mosolygott le kedvesére a gróf. - De ki az a mester, aki ide a dombok aljába, a kastélyhoz méltó, szép és modern templomot tudna emelni? - Ezt már inkább magától kérdezte József és már indultak is a falu közepén üszkösön meredő, romos toronyhoz.”

- Nahát, mikor találta ki nagymama ezt a mesét - szólalt meg Piroska. - Vajon tényleg így lehetett?

- Csak az biztos, hogy régen volt, és az Üveghegyen innen történt. Aki nem hiszi, járjon utána! - mondta nagymama és felállt, hogy előkészítse a vacsorát.

ke.

KRÓNIKA

aug. 15. Nagyboldogasszony napi búcsú.

szept. 10. Autóbuszos zárandoklat Mezőkövesdre.

szept. 12. Hollai Antal atya előadása a HH-ban: A szentmise liturgiája régen és ma

szept. 14. Vesperás imádkozása a Fájdalmas Szűz ünnepének előestéjén.

szept. 19-22. Családok viszontlátogatása Kárpátalján.

szept. 27. Egykori képviselőtestületi tagunk, Almásy Béla temetése.

okt. 05. Énekes vesperás templomszentelés ünnepén.

***** Naptár *****

október 06.	Aradi vértanúk emléknapja
október 23.	Az 1956-os forradalom évfordulója
november 01.	mise, virrasztás, megemlékezés
18:30	halottainkról és zsolozsma
november 22.	énekelt vesperás Szent Cecília
péntek, 17:30	ünnepén

A Hírlevelet kiadja: a nagytétényi római katolikus egyházközség. Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Szeibert András (1225. Budapest, Batthyány u. 34. Tel: (1) 424-0252),

Koncz Endre (1225. Budapest, Tenkes utca 4/a. Tel: (1) 207-5977),

Németh András (2440. Százhalombatta, Strand utca 44. Tel: (23) 357-195).

A plébánia levelesszekrényébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 15 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.